

Istentisztelet – Szentháromság ünnepe utáni 5. vasárnapon

Budapest-Fasor, 2021. július 4. 11:00; MGyTK

https://youtu.be/PJam_dmdEQw

A vasárnap ünnepi igéje: Kegyelemből van üdvösségetek hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka. (Ef 2,8)

Lekció/olvasmány: Lk 5,1-11 Péter halfogása

Amikor egyszer a sokaság Jézushoz tódult, és hallgatta Isten igéjét, ő a Genezáreti-tó partján állt. Meglátott két hajót, amely a part mentén vesztegelt; a halászok éppen kiszálltak belőlük, és hálóikat mosták. Beszállt az egyik hajóba, amelyik Simoné volt, és megkérte, hogy vigye őt egy kissé beljebb a parttól, azután leült, és a hajóból tanította a sokaságot. Miután abbahagyta a beszédet, ezt mondta Simonnak: Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra! Simon így felelt: Mester, egész éjszaka fáradoztunk ugyan, mégsem fogtunk semmit, de a te szavadra mégis kivetem a hálókat. Amikor ezt megtették, olyan sok halat kerítettek be, hogy szakadoztak a hálóik; ezért intettek társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek, és segítsenek nekik. Azok pedig odamentek, és annyira megtöltötték mind a két hajót, hogy majdnem elsüllyedtek. Simon Péter ezt látva leborult Jézus lába elé, és így szólt: Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram! A halfogás miatt ugyanis nagy félelem fogta el őt és mindazokat, akik vele voltak; de ugyanígy Jakabot és Jánost is, Zebedeus fiait, akik Simon társai voltak. Jézus akkor így szólt Simonhoz: Ne félj, ezentúl emberhalász leszel! Erre kivonták a hajókat a partra, és mindent otthagytak követték őt.

Textus/a prédikáció alapigéje: ApCsel 4,32-35 Testvéri közösség a gyülekezetben

A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt. Senki sem mondott vagyonából semmit a magáénak, hanem mindenük közös volt. Az apostolok pedig nagy erővel tettek biznyságot az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon. Nem volt közöttük egyetlen szűkölködő sem, mert akiknek földjük vagy házuk volt, eladták azokat, az eladott javak árát pedig elhozták, és letették az apostolok lába elé, azután szétosztották mindenkinek, ahogyan éppen szükség volt rá.

Kedves Gyülekezet!

Egy májusi négy alkalmas „Túlsó part” című online lelkészkonferencia során két vezető segítségével a mögöttünk lévő COVID-os másfél év tapasztalataink és tanulságain, valamint azon gondolkodtunk, hogy hogyan folytatódjon az élet ezután. A „Mit nyertünk és mit veszítettünk a COVID alatt?” kérdés körülményekkor arra jutottunk, hogy biztosan elkezdünk majd tudatosan tervezni, megújulni, építkezni; hogy a személyes tér mellett jelen leszünk a járvány idején a legtöbb gyülekezetben most először kipróbált online térben is. Sokakat a járvány okozta megrendülések vittek el Istenhez, őket is szeretnénk bevonni közösségeinkbe. Tudjuk, hogy nem fogjuk visszakapni a régi életünket, ezért egy újfajta egyháziasság kialakulása felé lépkedünk. Több mindent kell alapvetően újragondolnunk azért is, mert az evangélikusok száma is nagyon fogy. Mégis, szeretnénk, ha nem a létszám figyelése, hanem a tartalom, az üzenet mélysége, a nyitottság, az értékeink megőrzése és rugalmas újrafogalmazása jellemezne majd minket evangélikusokat ezután is.

Nem csak lelkészeket, de mindannyiunkat érintő útkeresésünkben a mai prédikációs igeszakasz is

segítségünkre van, hiszen az a működő gyülekezeti élet prototípusát, a pünkösdkor született egyház első közösségét, életét és működését mutatja meg nekünk. Milyen volt ez a gyülekezet? A Szentlélek munkája nyomán nagy erővel hangzó és lélekig ható biznyságtételek és prédikációk hangoztak el az alkalmain. Nagy kegyelem nyugodott az embereken. A könyv 2. fejezetéből tudjuk, hogy a tagok szívesen tanultak az apostoloiktól, szerettek együtt lenni, éltek a szentségekkel: keresztelkedtek, úrvacsoráztak, éneklő és imádkozó közösség voltak. Az egész nép, a kívülállók is kedvelték őket. Mindenük közös volt. A vagyonukat, a javaikat eladták és szétosztották – mindenkinek úgy, ahogyan éppen szükség volt rá – azért, hogy így védjék a közösség rászoruló tagjait az elszegényedéstől, a lecsúszástól. Minden később megalakuló közösséget tanítva ezáltal arra, hogy miként kell anyagi javaikat jól és helyesen használni.

Nem csak szívben és lélekben voltak egyek tehát ennek az első jeruzsálemi közösségnek a tagjai, hanem hétköznapi, praktikus tekintetben, az anyagiak terén is. Erősek voltak hitükben és evangéliumhirdető missziójukban, a pénzhez, a javakhoz való hozzáállásuk pedig azt mutatja, hogy erősek voltak az egyénről való gondoskodásban is. Álomközös-

ség volt ez. Amilyenről az ókortól, a vagyonközösséggel kísérletező Püthagoraszról, a barátok közötti megosztást sugalmazó Arisztotelésztől, a tökéletes közösség rendjének megvalósulását egyedül istenek és istenfiak megjelenésében elképzelni tudó Platónról máig sokan és sokat gondolkodnak. Filozófusoktól a közgazdászokon át az egyházvezetőkhöz és a hívekig mindenkinek feladata és célja, hogy a közös és a magántulajdon és a kettő közötti ideális arány ideális voltára, és ebben az egyén és az állam, valamint az egyház szerepére megtaláljuk a lehető legjobb válaszokat.

Az első gyülekezet tagjai szívükben és lelkükben egyek voltak tehát, és igaz barátokként, lelki társaként tekintettek egymásra. S mivel értékelték, nagyra becsülték egymást és egymás szükségleteit, a saját tulajdonukat sem csak maguknak tartották meg, hanem képesek voltak felajánlani azt a barátaik, a hittestvéreik szolgálatába is. Ahogy a szakasz írja: pénzüket és javaikat az apostolok lábai elé tették, hiszen ők ismerték a gyülekezet tagjait annyira, hogy eldöntsék ki az, akinek adni kell.

Az önmagát megüresítő Mester lelkületére ismerhetünk rá ebben a szerető önzetlenségben, hiszen Jézus volt az, aki övéi megváltásáért és megsegítéséért kész volt teljes önátadással szenvedni, életéről is lemondani. Engedték és akarták ezek az első jeruzsálemi keresztények, hogy Isten kegyelme munkálkodjon bennük és átformálja a javakról való gondolkodásukat is. Számunkra is ebben van a mai nap tanulsága: akarjunk a lehetőségeinkhez mérten Isten partnereivé válni a gondoskodásban, a gondviselésben; akarjunk átélni a jobb adni, mint kapni igazságát.

A konkrét problémafelvallásban is osztozó közösségként hitelessé tesszük az evangéliumhirdetést. Mert így megmutatjuk azt, hogy a feltámadt és élő Jézus Krisztusról szóló tanítás valósággá, gyakorlatiá válik a köreinkben az egymás terhére hordozó szeretet ereje és sok konkrét jele által. Ahogy Pál is írja a Galata levélben: *Egymás terhét hordozzátok és így töltsétek be Krisztus törvényét.* (6,2)

Luther azt írja a Nagy Kátében: „Hiszem, hogy él a földön egy szent nép és gyülekezet: csupa szent, egy fej, a Krisztus alatt, a Szentlélek hívta egybe, egy a hite, a szándéka, a gondolkodása, sokféle adománya van, de egységes a szeretetében, nincs benne szakadás, elkülönülés. Én is egyik része és tagja vagyok,

minden javainak élvezője és résztársa. A Szentlélek vitt oda, és illesztett testébe [engem is] úgy, hogy meghallgattam és hallgatom Isten igéjét.” ... Ide a Faszorba is a Szentlélek hozta és hozza az embereket. Téged is a Szentlélek hozott ide, testvérem. Hogy halld, hidd és meg is éld Isten élő igéjét. Hogy a te életedre is igaz legyen Szt. Ágoston állítása: „Az egyházat – s benne téged – Isten igéje szüli, tartja, táplálja, erősíti.”

Isten igéje teremti az egyházat, a közösségeket és nem fordítva. Nem az egyház teremti-szüli a tagokat, hanem Isten igéje nemzi és teremti az egyházat azáltal, hogy a Szentlélek ide hoz, ide vezet téged és másokat, hitet, megújult gondolkodást és megújult életet ad, és aztán hozzá feladatot, szolgálatot is, kinek milyet. Isten cselekszik tehát az egyház közösségében általad is, testvérem, ha figyelsz arra, ami hangzik benne, s ha vállalod a hangzó isteni szónak való engedelmisséget azáltal, hogy tettekre váltod azt, amire tanít, amire bátorít. Akkor is, ha az – mint minden tényleges szolgálat – áldozathozattal jár. Akkor is, ha magadat a szíved mélyén Isten önző és méltatlan szolgájának tartod. Ez esetben Luther neked mondja: „Mert önmaga elől is erősen elrejtetik a keresztény, úgy hogy nem látja önnön szentségét és erényességét, hanem csupa hibát és gyalázatot talál magán.”

Akkor egyház az egyház, ha küldetéséhez híven él és ha teszi azt, amit feladatául kapott: ha csendesen, rejtőzködően és alázatosan hitet vall, keresztet hordoz, szenved, áldozatot hoz és segít. Ahogy Bonhoeffer mondta: „A kereszténynek megvan a cselekvési tere a világban. Az a feladata, hogy hozzáfogjon a munkához, együtt alkosson, hasson, és itt tegye meg Isten akaratát.”

Bárcsak a mi közösségünk is mind inkább hasonlítana ahhoz az első jeruzsálemihez! Bárcsak Istenre, lelki otthonra, egymást sokféle módon segítő szeretetközösségre találnának itt a Faszorban mindazok, akiket a Szentlélek ide hoz! Bárcsak itt is maradnának közöttünk ezek a testvérek – tanúságául annak, hogy itt nem csak látják és röviden üdvözölik egymást vasárnapról vasárnapra az egymásnak még a nevét sem igazán tudó emberek, hanem igazán ismerik egymás örömeit és hordozzák egymás terheit, gondjait. Hittel, elfogadón, áldozatos szeretettel. Szentek közösségéként. Imádkozzunk!

Segíts minket, Urunk, hogy tudatosabb gyülekezet lehessünk. Segíts, hogy tudjunk szívesek lenni, hogy tudjunk tőled kapott lelki ajándékainkból és anyagi javainkból egymásnak – mintha neked – segíteni. Ámen.

Ének: 290,3-4

Tégy minket készsé igéd hallására! Indítsd el lábunk szolgálat útjára! Szolgálni testvért, akit ínség éget! Szolgálni téged! / Szentlelked kérjük. Áldásodat várjuk. Koldus szívünket bízva eléd tárjuk. Te töltsd be hittel, szeretettel, fényvel: Hadd osszuk széjjel!